

ΠΟΙΟΣ ΞΕΧΑΣΕ, ΠΟΙΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ,
ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ...

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΑΡΓΙΩΡΗΣ

ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΛΗ

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κεφάλαιο 1

Μια νύχτα μαζί της

Ήταν αγκαλιασμένοι με τρόπο που το κορμί του κάλυπτε τις εσοχές που το δικό της άφηνε να δημιουργηθούν στο στρώμα. Το αριστερό του χέρι περασμένο πάνω από το κορμί της, η παλάμη του έκλεινε κάτω από το στήθος της. Και οι δύο γυμνοί, σκεπασμένοι μέχρι τον λαιμό προκειμένου να μπορέσουν να διαφυλάξουν την πολύτιμη θερμοκρασία των σωμάτων τους. Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του κλιματιστικού, το κρύο κατάφερνε να βρει χαραμάδες και να τρυπώσει. Πιστό στο χρέος του δεν σταματούσε να υπενθυμίζει ότι αυτή ήταν η εποχή του. Θα ξημέρωνε παραμονή Χριστουγέννων και, αν πίστευε κάποιος τις αναφορές της μετεωρολογικής υπηρεσίας, οι φετινές γιορτές θα ήταν οι πιο κρύες των τελευταίων δεκαετιών. Η Πεντέλη και η Πάρνηθα ήδη τυλιγμένες στα λευκά και κάθε ριπή αέρα κουβαλούσε μαζί της την παγωνιά των βουνών. Στην πόλη δεν είχε χιονίσει. Έπεφταν όμως συνεχώς κρύες ψιχάλες που πρόσθεταν υγρασία στην ατμόσφαιρα, το πλεόνασμα της οποίας καταλάβαιναν εύκολα οι ηλικιωμένοι

κι όσοι είχαν τίποτα παλιά κατάγματα. Έξω από εκείνο το δωμάτιο όπου ήταν ξαπλωμένοι η Λυδία με τον Ιάσονα, η πόλη παρέμενε ζωντανή, φασαριόζα και, κυρίως, φωταγωγημένη. Απειράριθμα φωτάκια τοποθετημένα με επιμέλεια στους κεντρικούς δρόμους από τις υπηρεσίες των δήμων και ελαφρώς άναρχα στα μπαλκόνια και στα παράθυρα από τους πολίτες. Το σκηνικό της επερχόμενης γιορτινής χαράς είχε στηθεί και περίμενε.

Ο Ιάσοντας, άυπνος, ανασήκωσε το κεφάλι του λίγο, ίσα για να μπορέσει να δει την ώρα στο ρολόι που βρισκόταν στο κομοδίνο δίπλα από τη Λυδία. Έδειχνε πέντε λεπτά μετά τις τρεις κι αυτός ακόμη δεν είχε καταφέρει να κοιμηθεί. Παρά το αλκοόλ που είχε καταναλώσει στο εστιατόριο. Παρά τα όσα είχαν ακολουθήσει την πρώτη του επίσκεψη στο σπίτι της Λυδίας. Ο συνδυασμός αυτών θα αρκούσε για να καταβάλει τους περισσότερους ανθρώπους. Ο ίδιος όμως παρέμενε ξύπνιος να μυρίζει τα μαλλιά της, *υπέροχο άρωμα*, να μετράει τις αργές, ήρεμες ανάσες της. Εκείνη είχε αποκοιμηθεί στην αγκαλιά του. Ο Ιάσοντας σκέφτηκε: *Σαν σκηνή από αισθηματική ταινία!* Χαμογέλασε, του άρεσε η αίσθηση. Εκείνο το βράδυ ήταν το πρώτο που είχαν κάνει έρωτα. Είχαν βγει αρκετές φορές μαζί τον προηγούμενο μήνα, μα κάθε φορά στο τέλος της βραδιάς τους εκείνος τη συνόδευε μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας. Τη φιλούσε για καληνύχτα κι εκείνη τον καληνύχτιζε με το πιο ωραίο της χαμόγελο.

Είχε υπέροχο χαμόγελο! Άφηνε να αποκαλυφθούν λίγο τα δόντια της ενώ δύο μικρά λακκάκια σχηματίζονταν στα μάγουλά της. Μαζί με τα χείλια της γελούσαν πάντα και τα

μάτια της, κι έγερνε το κεφάλι της ελαφρά προς τα δεξιά. Πραγματικά δεν μπορούσε να αρνηθεί τίποτα μπροστά σε αυτό της το άρρητο επιχείρημα και, αλίμονό του, η Λυδία το είχε καταλάβει! Τον πείραζε; Καθόλου! Είχε αποφασίσει ότι η συγκεκριμένη γυναίκα θα μπορούσε να τον κάνει ό,τι ήθελε. Χαμογέλασε ευχαριστημένος, σφίχτηκε πάνω της λίγο περισσότερο. Νοερά έπαιξε την προσωπική τους ταινία αντλούμενη από τις ώρες που είχαν προηγηθεί. Εκείνη ανασάλεψε λίγο, τέντωσε τα πόδια της, δίχως όμως να γυρίσει πλευρό. Αυτός προσάρμοσε το κορμί του στη μικρή αλλαγή που είχε επέλθει.

Η σχέση τους είχε αργήσει να χτιστεί. Ο αστυνόμος Β' Ιάσοντας Μανιάτης την είχε γνωρίσει πριν από αρκετό καιρό. Η Λυδία Γερακάρη ήταν βοηθός στο δικηγορικό γραφείο που είχε αναλάβει την υπεράσπιση ενός υπόπτου που κατηγορούνταν ότι είχε ξεκάνει τη γυναίκα του και είχε δηλώσει έπειτα την εξαφάνισή της. Η παράσταση που ακολούθως έπαιζε στα κανάλια ήταν επιπέδου εθνικού θεάτρου! Ο Μανιάτης ήταν τελικά εκείνος που είχε εντοπίσει τα λάθη του και είχε συλλέξει τα στοιχεία που αποδείκνυαν την ενοχή του. Συνεπακόλουθα, στη δίκη ήταν ο βασικός μάρτυρας και ορκισμένος να χώσει τον τύπο στη φυλακή. Βρισκόταν στα δικαστήρια κάθε μέρα παρακολουθώντας τον άνθρωπο που συνέχιζε να παίζει το θύμα και τον απατημένο σύζυγο. Πρόθεσή του να αποκτήσει μια ευρεία αντίληψη της υπερασπιστικής τακτικής που ακολουθούσε η ομάδα των συνηγόνων. Του τρόπου που μιλούσαν, που έκαναν ερωτήσεις, του ύφους τους. Όλα θα ήταν χρήσιμα σαν έφτανε η σειρά του να καταθέσει.

Από την πρώτη στιγμή όμως που είχε δει τη Λυδία, το ενδιαφέρον του για τη δίκη, *βρε δεν πάει να...* είχε περάσει σε δεύτερη μοίρα. Την παρατηρούσε με τις ώρες. Πώς κοιτούσε, πώς μόρφαζε, πώς δυσφορούσε. Από τότε είχε προσέξει εκείνο το χαμόγελο, τα ζεστά καστανά της μάτια που έλαμπαν από ζωντάνια και αισιοδοξία. Χάζευε σαν υπνωτισμένος τον τρόπο που στεκόταν και κινούνταν. Το πώς τοποθετούσε τα χέρια της, το πώς άλλαζε τη στάση της όταν καθόταν. Την παρατηρούσε συνεχώς καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης, δίχως ποτέ να την πλησιάζει. Ήταν κι εκείνη η διαφορά των δώδεκα ετών που τους χώριζε, *πού πάω ο μπάρμπα*, η οποία τον γυρόφερνε ως ανασταλτικός παράγοντας, ενοχλητικός σαν μύγα μέσα στο κεφάλι του. Υπήρχε ένας άτυπος κανόνας στην οικογένειά του αναφορικά με τις ιδανικές ηλικιακές διαφορές ανάμεσα στα ζευγάρια, πράγμα που τον έκανε διαρκώς να έχει δεύτερες σκέψεις. Φυσικά σχεδόν ποτέ δεν είχε δεύτερες ευκαιρίες, θύμιζε στον εαυτό του για να του δώσει κουράγιο. Ποτέ δεν κατάφερε να μαζέψει αρκετό...

Τη μέρα που η ακροαματική διαδικασία ολοκληρώθηκε, είχε για πρώτη φορά αντιληφθεί πως αυτό του προκαλούσε στεναχώρια. Εύκολα εκείνος ο αρχικός δισταγμός και η αναβλητικότητα για την πρώτη προσέγγιση είχε θρυμματιστεί κάτω από την πίεση του χρόνου που τελείωνε. Δεν θα την έβλεπε ξανά, *ούτε που της συστήθηκα*, υπενθύμιζε στον εαυτό του. Δεν ήταν ποτέ δειλός στο να στήνει γέφυρες προς το άλλο φύλο, όμως με την υπόθεση ανοιχτή και μ' εκείνη στο αντίπαλο στρατόπεδο, δεν θα ήταν δεοντολογικό να κάνει την οποιαδήποτε κίνηση. Περίμενε την

απόφαση του δικαστή και σκεφτόταν τη δυσάρεστη έκβαση των αισθηματικών του πίνοντας έναν αμφιβόλου ποιότητας και γεύσης καφέ στο κυλικείο. Ήταν εκείνη που τον πλησίασε. Του χαμογέλασε για πρώτη φορά μ' εκείνον τον μοναδικό της τρόπο, συστήθηκε. Αυτός αιφνιδιασμένος.

«Λυδία! Ωραίο όνομα...»

Ύστερα αμήχανο χαμόγελο και σιωπή. Αυτό είχε βρει όλο κι όλο να της πει. Ευτυχώς εκείνη, βλέμμα σκανταλιάς, συνέχισε:

«Και πού να ακούσεις και το τηλέφωνό μου!».

Πήρε τον χυμό της, γύρισε να φύγει. Είχε την αύρα της επιτυχίας και της αυτοπεποίθησης να κυλάει πάνω της, ανανεωμένη από τη σιγουριά της γεμάτης υποσχέσεις ατάκας που είχε δώσει. Αν ο αστυνόμος μπορούσε να αντεπεξέλθει, να βρει μια ετοιμόλογη απάντηση, θα κρινόταν ικανός από εκείνη. Ο Ιάσοντας Μανιάτης μέσα σε ένα δευτερόλεπτο κατανόησε ότι είχε επιλεχθεί. Όφειλε ως γνήσιος εκπρόσωπος του αρσενικού φύλου να ανέλθει στο ύψος της πρόκλησης, *μίλα τώρα, πες κάτι*, να αναλάβει τα ηνία. Η πίεση έφερε αποτέλεσμα.

«Δεν αρκεί που βλέπεις “Τα φιλαράκια”, θυμάσαι και τους διαλόγους! Και νόμιζα ότι αυτό το έκανα μόνο εγώ!» της πέταξε.

Εκείνη αρκέστηκε και πάλι να του χαμογελάσει γέροντας ελαφρά το κεφάλι της στα δεξιά. Ο πρώτος γύρος είχε λήξει ισοπαλία.

Ο επόμενος δυστυχώς άργησε αρκετά να έρθει. Μόλις πριν έναν μήνα είχαν βρεθεί οι δυο τους πάλι στον ίδιο χώρο. Στο προαύλιο των δικαστηρίων για διαφορετι-

κές αυτή τη φορά υποθέσεις. Το ένα έφερε το άλλο και, όπως γίνεται συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, άρχισαν να βγαίνουν. Εξαρχής ο Ιάσοντας είχε βρει ακαταμάχητη εκείνη την αίσθηση αισιοδοξίας που η Λυδία διατηρούσε για τα πάντα. Καμιά φορά σκεφτόταν ότι η ηλικία των είκοσι επτά της χρόνων ήταν ικανή από μόνη της να κάνει τον άνθρωπο αισιόδοξο. Ο ίδιος είχε τριφτεί πολύ με τους ανθρώπους, δεν πίστευε και πολύ στις καλές τους προθέσεις, στα αισιόδοξα σενάρια. Προφανώς στη δικιά τους σχέση τα δώδεκα χρόνια που τους χώριζαν δεν είχαν σημασία. Έμοιαζαν όμως ικανά να διώχνουν από το μυαλό του πιο ώριμου τα πολλά χρώματα από τις σκέψεις, αφήνοντας τελικά μόνο τις αποχρώσεις του γκριζου. Τώρα που κρατούσε το κορμί της στην αγκαλιά του ευχόταν για εκείνη να έμενε για πάντα είκοσι επτά. Είκοσι επτά και αισιόδοξη για τα πάντα. Δεν ήξερε αν αισθανόταν γι' αυτή την κοπέλα αγάπη. Ήταν ένα συναίσθημα που δεν το είχε επεξεργαστεί αρκετά στη ζωή του ώστε να μπορεί εύκολα να το αναγνωρίσει όταν παρουσιαζόταν. Όμως η αρμονία που βίωνε όταν βρισκόταν μαζί της του προκαλούσε ευτυχία κι ίσως, ναι, αυτό να ήταν τελικά αγάπη.

Ανασήκωσε το κεφάλι του ψάχνοντας πάλι το ρολόι. Είχαν περάσει μόλις δέκα λεπτά. Καλά θα έκανε να προσπαθούσε να κοιμηθεί. Είχε ακόμα μια μέρα στο γραφείο και δεν θα του χαριζόταν τίποτα. Έκλεισε τα μάτια, προσπάθησε να πείσει το μυαλό του να σταματήσει να σκέφτεται. Σταδιακά βούλιαξε σε ένα μούδιασμα που ανακατευνόταν με σπαράγματα από μπερδεμένα όνειρα. Όταν άκουσε το κινητό του να χτυπάει, το άρπαξε με μια από-

τομη κίνηση από το κομοδίνο δίπλα του. Τα θολά του μάτια δεν βοηθούσαν να δει ποιος τον καλούσε. Απάντησε με ένα βραχνό κι αβέβαιο «ναι». Η φωνή από την άλλη άκρη ανήκε στον αστυνομικό υποδιευθυντή, προϊστάμενο του τμήματός του, και δεν έδειχνε πρόθυμη να εξηγήσει τίποτα. Του επανέλαβε δυο τρεις φορές μια διεύθυνση και πλέον ο χρόνος μέχρι να παρουσιαστεί εκεί άρχισε να μετράει αντίστροφα. Κοίταξε την ώρα στο κινητό, επτά παρά, βαρυγκώμησε. Η Λυδία πλάι του ανασηκώθηκε. Τον κοίταξε που είχε καθίσει στο κρεβάτι τρίβοντας τα μάτια του. Ύστερα κοίταξε το παράθυρο. Ακόμη δεν είχε ξημερώσει καλά καλά. Το κρύο ψηλάφισε την εκτεθειμένη επιδερμίδα της. Τράβηξε τα σκεπάσματα μέχρι τον λαιμό, ξάπλωσε πίσω στο μαξιλάρι.

«Τι έγινε; Ποιος ήταν πρωί πρωί;»

Ρώτησε με τις λέξεις να βγαίνουν αργά από το στόμα της. Η γλώσσα δεν μπορούσε να συνεργαστεί αρμονικά ακόμη με τον εγκέφαλό της. Το κρασί που είχε καταναλώσει δεν βοηθούσε.

«Από τη δουλειά, ο διευθυντής μου. Κάτι έχει συμβεί σε ένα ξενοδοχείο στο κέντρο. Προφανώς όχι κάτι καλό. Κοιμήσου εσύ, είναι νωρίς ακόμη».

Σηκώθηκε, πήγε στο μπάνιο, άρχισε να ντύνεται. Φόρεσε τα ίδια ρούχα με τα οποία είχαν βγει ραντεβού το προηγούμενο βράδυ, εκτός από τη γραβάτα που την έβαλε στην τσέπη. Εκείνη τον παρατηρούσε ξαπλωμένη κάτω από τις κουβέρτες. Κατέγραφε ένα ένα τα χαρακτηριστικά του. Πρώτα το γεροδεμένο σώμα όπως κούμπωνε το πουκάμισο από την κοιλιά προς το στέρνο. Της είχε πει πως δεν

ήταν της γυμναστικής, οπότε υπέθεσε πως τα όσα έβλεπε εκείνη τη στιγμή κι όσα άγγιζε το προηγούμενο βράδυ μάλλον είχαν ως εξήγηση κάποιο γονίδιο. Ύστερα κοίταξε τα γκριζαρισμένα μαλλιά του όσο προσπαθούσε να τα σουλουπώσει λίγο με τη βούρτσα της, τα καστανά του μάτια καθώς της έριχνε κλεφτές ματιές, το επιμελημένα αξύριστο πρόσωπο την ώρα που το έτριβε με την παλάμη του. Σε μια στιγμιαία αναδρομή θυμήθηκε τον τρόπο με τον οποίο την κοιτούσε, τον τρόπο με τον οποίο την άγγιζε το βράδυ που είχε περάσει. Χαμογέλασε αποκαλύπτοντας λίγο τα δόντια της, τα μικρά λακκάκια στα μάγουλά της. Στη φωνή νυσταγμένο νάζι.

«Έλεγα πως τουλάχιστον θα παίρναμε πρωινό μαζί. Αργότερα το βράδυ δύσκολα θα μπορέσω να σε δω. Έχω το παραδοσιακό τραπέζι στο σπίτι των γονιών μου».

Αυτή ήταν ακόμα μια συνήθεια της Λυδίας που ο Ιάσοντας έβρισκε ενδιαφέρουσα. Διατηρούσε άριστες σχέσεις με τους γονείς της και ήταν παρούσα σε όλα τα οικογενειακά δείπνα που αυτοί οργάνωναν. Ο ίδιος είχε ξεχάσει πώς ήταν αυτές οι βραδιές. Οι γονείς του είχαν από χρόνια αποδημήσει στον άλλο κόσμο, ενώ κι όταν ζούσαν σπάνια έκαναν όλοι μαζί γιορτές. Η υπόσχεση του ήρθε αβίαστα στα χείλια:

«Αν τελειώσω νωρίς, θα σε πάρω να πάμε για μεσημεριανό. Κερνάω εγώ!».

«Μόλις έκλεισες ραντεβού, κύριε. Κοίτα μη με στήσεις!»

Της χαμογέλασε, πονηρό κλείσιμο του ματιού. Φόρεσε το σακάκι και το καλό του παλτό. Μια τελευταία ματιά, έσκυψε να τη φιλήσει στα χείλια. Εκείνη δεν ήθελε. Τραβή-

χτηκε ναζιάρικα προτείνοντας τον λαιμό της. Είχε ωραίο λαιμό που διατηρούσε ακόμη μια υποψία από το άρωμα που φορούσε χθες βράδυ. Ο Ιάσοντας χαμογέλασε, να γδυθώ ξανά, κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να πνίξει τις σκέψεις του. Αν τους έδινε έστω και λίγο χώρο, εύκολα θα κατέληγε και πάλι στο κρεβάτι αντί για εκείνο το ξενοδοχείο που τον είχαν διατάξει να παρουσιαστεί.

Κατέβηκε με τις σκάλες από τον πρώτο όροφο μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας. Ο παγωμένος αέρας δάγκωσε τη σάρκα του μόλις πάτησε στο πεζοδρόμιο. Αναρίγησε. Το πουκάμισο που φορούσε δεν θα ήταν αρκετό για να τον προστατέψει από τον καιρό. Ένα πέραςμα από το σπίτι του έμοιαζε επιβεβλημένο. Κοίταξε αριστερά δεξιά σε μια προσπάθεια προσανατολισμού. Ο δρόμος φωτιζόταν υπέροχα από τα πολύχρωμα φωτάκια που απλώνονταν στα μπαλκόνια των σπιτιών. Ένιωθε διαφορετικά από ό,τι άλλες χρονιές τέτοια μέρα. Είχε ένα αίσθημα πληρότητας που έτεινε να κυριέψει όλο του το κορμί. Πήρε μια βαθιά ανάσα και την άφησε να φύγει αργά από το στόμα παρακολουθώντας τον αχνό να διαλύεται. Ίσως εκείνα τα Χριστούγεννα να ήταν διαφορετικά. Να μην είχαν την αφόρητη μιζέρια που κουβαλούσαν αυτά των προηγούμενων ετών και τον είχαν κάνει να απεχθάνεται αυτές τις μέρες... Σταμάτησε να περπατάει και να σκέφτεται. Πιθανόν όλα να ήταν καλύτερα εκείνα τα Χριστούγεννα. Αρκεί μόνο να μπορούσε να θυμηθεί πού είχε σταθμεύσει το αμάξι του το βράδυ!

ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΛΗ

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ

Μια απόφαση της στιγμής, ο δείκτης που πιέζει τη σκανδάλη,
μια πεταλούδα που χτυπάει τα φτερά της,
η τρύπα στο τζάμι.

Οι αγώνες δρόμου ξεκινάνε πάντα με έναν πυροβολισμό...
Κάποιοι ήξεραν, μερικοί θα μάθουν, άλλοι θα τρέχουν
να βρουν τα γιατί.

Δύο φίλοι και παλιοί συνάδελφοι της ΓΑΔΑ
παντρεύουν τα παιδιά τους.

Σε μια από τις πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής τους
ένα μοιραίο τηλεφώνημα οδηγεί στην ανείπωτη τραγωδία.
Το νιόπαντρο ζευγάρι βρίσκεται άγρια δολοφονημένο
στη σουίτα του ξενοδοχείου...

Το δολοφονικό παραλήρημα που διατρέχει την πόλη
θα προσπαθήσουν να ανακόψουν ο αστυνόμος Μανιάτης
με τον υπαστυνόμο Παπαδόπουλο.

Ανάλογα με την περίπτωση, εκείνο που διαφέρει
είναι το μέσο: τσεκούρι, νυστέρι, πιστόλι...
Έτσι κι αλλιώς, η κατάληξη είναι ίδια. Αγώνας δρόμου χωρίς νικητή.

Άλλωστε, ο τερματισμός δεν φέρνει καμία ειρήνη...

